

இத்காசச் சுருக்கமும்
காலநீர்ப்பண வளக்கமும்.
யசும். சதாப்தம்.

HISTORY AND CHRONOLOGY.

MODERN HISTORY.

EIGHTEENTH CENTURY.—The commencement of this century finds England and several of the states of Europe combined to resist the ambitious projects of Louis the XIV. The duke of Marlborough, general of the forces of the allies, gained several great victories over the armies of France, which ultimately led to the peace of Utrecht. The attention of Europe was also directed to the war of Frederick Third, king of Prussia, with the German Emperor, for the possession of Silesia; and the rise of the Prussian kingdom to influence, and to the wars of Charles the XII. king of Sweden, against Russia, which ended in his defeat and death. Towards the middle of this century, Britain was disturbed by a rebellion which arose in the highlands of Scotland, the object of which was to replace the family of Stuart on the throne, but which was frustrated by the total defeat of the rebel army at Culloden, in Invernessshire, A. D. 1746.

While Europe was thus occupied with her own internal causes of jealousy and dissension, a new power was rising on the other side of the Atlantic, destined to produce the most important effects on the political condition of the world. Amidst the agitation and contentions on the subject of religion in England, during the reign of Charles I. and II., many of the English emigrated, carrying with them high ideas of religious and political liberty. To these were added a colony, a little to the southward, consisting partly of persons convicted of crimes and sentenced to transportation. Under favourable circumstances for increasing, the colonists did increase with unexampled rapidity, and soon began to feel that they were able to support themselves without aid from the parent country. The consequence was that they became impatient of the right claimed by the British legislature to tax them without their consent. The British Government most unwisely pressed their claims till they drove the settlers in America into open revolt. A war ensued in which the Americans were aided by the French, and the result was, that they achieved their independence. The northern and southern states, then united together in one federal republic.

The European nations were not inattentive spectators of the struggle between Britain and her colonies. The French soldiers who had been employed in assisting the American revolted returned to France, strongly imbued with the principles of civil liberty, and much predisposed to resist the despotic authority of their own monarchs. Accordingly almost immediately after the termination of the Anglo-American war, a revolution began in France, which did not end till the reigning family of France, like that of England in the former century, was driven from the throne. France, for a short season, became a republic, and commenced a system of encroachment on the neighbouring states, the results of which belong to the history of the following century.

In Asia, the most important, and to Europeans, the most interesting object during this

ள் சென்மதேசத்தில் சூற்றவாளிகளாய்த் தீர்க்கப்பட்டு பிறதேசத்திற் கேற்றப்பட்ட உவர்களாகியசிலர் இவர்கள் குடியேறின தேசத்தில் வாசமாயிருந்தார்கள். அத் தேசத்திலே முதன்முதல்முடியேறின இவர்கள் அதிகமதிகம் விர்த்தித்தபடியினாலே அங்கிலோதேசத்தாருடைய உதவியின்றித் தாங்களே இராச்சியபரிபாலனம்பண்ணக்கூடுமென்று கருதிக்கொண்டார்கள் அதினாலே அங்கிலோதேசத்திராச்சியத்தார் தங்களைய அனுமதியின்றி வரியறிதானித்துக்கொள்ளக் கூடாதென்று சொல்லி அவர்களுக்கு விரோதமாக அவர்களை நெருக்கிவலோற்காரமாய் அவர்களை ஆண்டு கொள்வோமென்று தீர்மானித்து இந்தப்பிரகாரம் அபுத்தி பூருவமாய் நடத்தினதாலே அமரிக்காதேசத்தார் கலகம்பண்ணினார்கள். அப்பொழுது அமரிக்கா தேசத்தினுள்ளவர்கள் பிராஞ்சுதேசத்தாருடைய உதவியைக்கொண்டு நடப்பித்த யுத்தத்தின்புலமாகச் சுயாதீனரானார்கள். பின்னர் வடபுறத்தினுற் தென்புறத்தினுமுள்ளவர்கள் ஒருமித்து ஒரே பிரகாரத்தியம் ஸ்தாபித்தார்கள்.

அங்கிலோதேசத்திராச்சியத்தாருக்கும் அவர்கள் தேசங்களிலுள்ள பிரசககருக்குமுண்டான இந்த விவாதத்தைஐரோப்பாக்கண்டத்தினுள்ள தேசத்தாரனைவரும் மிகவுங் கருத்தோடே பார்த்துக்கொண்டார்கள். அமரிக்கா தேசத்திற் கலகம்பண்ணினவர்களுக்குதவி செய்வதற்குப் போன பிராஞ்சுதேசத்துச் சேனைகள் அங்கே கண்ட சாரியத்தினால் பராதினத்தை வெறுக்கத் தொடங்கிச் சுயாதீனத்தை விரும்பித் தங்கள் சுயதேசத்திற்குத் திருப்பிவந்ததின் பின் அங்குள்ள இராச்சியவதிகாரத்தாக்கு விரோதஞ்செய்யவெண்ணினார்கள். அதினால் அங்கிலோ அமெரிக்கா யுத்தமொழிந்தவுடனே பிராஞ்சு தேசத்திலே ஒரிராச்சிய பரிவர்த்தனம் தோன்றிற்று. முந்தின சதாப்தத்தில் அங்கிலோதேசத்திராசாக்கள் சிம்மாசனத்தின் நின்று தள்ளுண்டதுபோலப் பிராஞ்சுதேசத்திராசாக்கள் தங்கள் தேசத்தில் நடந்த கலகத்தினால் அதிகாரத்தினின்றி தள்ளுண்டிபோனார்கள். இந்தச் சமசாரங்கள் நடந்தபின்பு பிராஞ்சு தேசத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பிரசாதிபத்யம் சேர்ந்த தேசங்களைச் சருவிக் கொண்டு வசப்படுத்த வகைதேடினார்கள். அதின் விருத்தாந்தம் வருகிற சதாப்தத்தின் ஐதிகாசச்சுருக்கத்திலே கண்டு கொள்க.

இந்தச் சதாப்தத்துக்குள்ளே அங்கிலோ தேசத்திபத்தியம் கிரமங் கிரம

இந்தச் சதாப்தத்தின் ஆரம்பத்தில் அங்கிலோ இராச்சியத்தாரும் ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் மற்றுமுள்ள சில இராச்சியத்தாரும் பராக்கிரமப் பிரியனாகிய பதினான்காம் லூவீஸ் என்னும் அரசனை தீர்க்கும்படி கூடினார்கள். வெவ்வேறான அந்த இராச்சியத்தினுள்ள சேனைகளுக்கு அதிபதியாகிய டியூக்ஷ்வார்வரோ என்பவன் பலமுறை பிராஞ்சுதேசத்தினுள்ள சேனைகளைச் செய்கொண்டபடியால் யூற்றிறேக்கென்னும் நகரத்திலே ர் சமாதான சம்பந்தமுண்டாயிற்று. அக்காலத்திலே புருசிய இராசாவாகிய ஸூல்சும் பிரிதிரிக்கியிலியதேசத் ததிபத்தியத்துக்காகச்சார்மத்தேசத்திபதியோடே நடப்பித்த யுத்தமும் அந்தப்புருசியா இராச்சியம்பெற்ற பராக்கிரமவிர்த்தியும் சுவீடன் தேசத்தரசனாகிய பண்ணிரண்டாஞ்சார்ல்ஸ்ரெஷிய தேசத்தாரோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்துதோற்று மரணமடைந்ததுமாகிய இந்தச்சமசாரங்கள் ஐரோப்பாக்கண்டத்தினுள்ள இராச்சியங்களுக்குள்ளே மெம்பாடுள்ளவைகளாயிருந்தன. இந்தச்சதாப்தத்தின் மத்தியத்தில் ஸ்கொத்தேசத்தில் பருவதங்களிலே தோற்றின கலகத்தினால் அங்கிலோதேசத்து இராச்சியத்தாருக்குக் கலக்கமுண்டாயிருந்தது. ஸ்வீடன்பெற்றும் பெயர்பெற்ற வயிசத்தாரை இராச்சியத்திலேற்பித்துகிறதற்குத் துணைந்த அந்தத் துரோகிகள் சேர்த்த சேனைகள், தளராசகும், (வரு) இஷ்வாரிஷ்யாரில் குலோதன் என்னுமிடத்திற் ரோல்வியடைந்ததினால் அவர்கள் கொண்ட அபிப்பிராயம் வீணய்ப்புடித்தது.

ஐரோப்பாக்கண்டத்தினுள்ள இராச்சியத்தார் ஒருவரோடொருவர் வாக்குவாதஞ்செய்து பொருமைகொண்டிருந்த காலத்தில் சகல இராச்சியத்தாருக்குள்ளும் வெகு பேதங்களை உண்டிபண்ணுவதற்கேதுவான அமரிக்காதேசத் ததிபத்தியம் அத்திலாந்திக்கென்னும் சமுத்திரத்துக்கப்பாலே தளைத்தோங்கிற்று. முதலாமிரண்டாம் சார்ல்ஸ் என்னுமிராசாக்கள் ஆளுகையெய்துவருங்காலத்தில் அங்கிலோ தேசத்தாருக்குள்ளே வேதத்தைப்பற்றி விவாதமுந் தருக்கமும் பொருமையும் நிகழ்ந்ததினால் வேதத்துக்கும் இராச்சியபரிபாலனத்துக்கும் உரிய விசேஷங்கள் பெலபந்தத்துடனல்ல மிகவும் உபயோகமாய் உலகத்திலே ஸ்தாபிக்கப்படுவது முறையென்று நினைத்தபல அங்கிலோதேசத்தார் பிரஸ்தானம்பண்ணி அமரிக்காவிற்கு குடியேறினார்கள். தென்புறத்தில் அதிகிரமத்தினால் தங்க

மாக இந்தியதேசத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஆசியாக்கண்டத்தில் நடந்த இந்த விசேஷம் ஐரோப்பியருக்குள்ளேயே மிகவும் சிறந்த ஓர் காரியம்போலெண்ணப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆறங் காலவகுப்பு.

பிராஞ்சுதேசத்தாச்சியவத்கார்பர்வர்த்தனம்.

இக்காலத்தில் கொர்த்திகா என்னும் தேசத்திற்குப் பிறந்த சேனாபதியும் மகா பராக்கிரமசாலியுமாகிய போனப்பார்த்தென்பவன் திரியேகவதிபத்தியத்தாருக்குத் தலைவாகிப் பலவிடங்களிலும் செயபதியாய் ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் சிறந்தபேர்பெற்றுப்பிராஞ்சு தேசத்தாருக்கதிபதியாயிருந்தான் அவனை எதிர்த்த அங்கிலேதேசத்தார் உத்தம போர்க்கப்பலின் மிகுதியினால் சமுத்திரத்திலே செய்க்கப்பட்டாமல் மேன்மைபெற்று இந்தியா தேசத்திலும் உவலாண்டிஸ், சண்டா, என்னுமிவ்விடங்களிலும் மற்றுமுள்ள சில பிரதானவிடங்களிலும் விஸ்தாரமான ராச்சியத்தை நிலைப்படுத்தித் தங்கள் சேனைகளின் பராக்கிரமம் உலகத்தில் எங்கும் ஸ்தாபித்திருந்தார்கள். ஸ்பாகாணம், பெரூயுகல் என்னுமிராச்சியத்தார் தென்னமரிக்காவில் பெரியராச்சியங்களை ஸ்தாபித்திருந்தார்கள். இந்தக் காலவகுப்பில் அமரிக்கா தேசத்திற்குப் பிரஸ்தானம் பெண்ணை அங்கிலேதேசத்தார் ஸ்தாபித்த அன்னியோன்னியவைக்கவதிபதியும் முந்தினகாலத்தில் ஸ்பாகாணராச்சியத்துக்கு வசாயிருந்த சயாதீனம் பெற்ற கோலந்தோனிராச்சியமுயிதற்குச் சற்றுமுன்னிதாக மிலேச்சராயிருந்து பின் சீர்திருந்திய ஐரோப்பாக்கண்டத்தாருக்குள் மேன்மை பெற்ற ஹாசியாவின் ஆளுகையுமாகிய இந்த மூன்று அதிபத்தியங்கள் தோன்றியிருந்தன. சார்மன்ராச்சியத்தில் சீர்த புருசயா சுடாதீனம் பெற்றது. ஒஸ்திரியா என்னும் தேசப்பகுதி மிகவும் விசாலமான ராச்சியமாயிருந்தது. மேலும் சுபாதீனமாயிருந்த போலன் ஓப்பில்லாத கபடத்தினாலும் வலோற்காரத்தினாலும், ஹாசியா, புறுசியா, ஒஸ்திரியா என்னும் மூன்றிராச்சியங்களுக்குள்ளே பங்கிடப்பட்டுப் பராதினமாய்ப் போயிற்று. கீழ்த்திசையிலே தாக்க இராச்சியம் இன்னும் நிலைத்திருக்கின்றது. ஆகிலும் அது மெலிவடைந்து அழிந்து போவதற்கு ஏதுவாயிருக்கின்றது. கீழ்த்திசையிலுள்ள அங்கிய தேசங்களில் ஹாசியாவானது ஆசியாவின் தென்புறத்தில் விரித்திபெற்றுப் பார்சிய சீனம் என்னும் இராச்சியங்களின் எல்லைகளோடே சேர்ந்திருக்கின்றது. இர்துஸ் தானத்தில் முன்னிருந்த மோசுலுபத்தியம் அங்கிலே தேசத்தாருக்கு வசப்பட்டிருப்பதினால் அது பெயருக்கிருப்பதன்வி வேறல்ல.

century, is the gradual rise of the British empire in India.

SIXTH ERA—French Revolution.

This Era finds Bonaparte, a military adventurer from Corsica, wielding the government of France as the head of a triumvirate, with the title of First Consul; and in consequence of a series of victories possessing the chief influence in Europe. Britain his great opponent, is mistress of the sea and possesses a large empire in India, the West Indies, and Canada, with many important colonies, and military stations in various parts of the world. Spain and Portugal are in possession of extensive empires in South America. Three new important states have risen since the former era, namely, the United States of America, formed of British settlers; Holland which had formerly belonged to the crown of Spain; and Russia which has arisen from a state of barbarism, to a place among the civilized nations of Europe. Prussia, also, from being an electorate of the German Empire, has become an independent kingdom; and Austria has acquired extensive territories. On the other hand, Poland has been partitioned between Russia, Prussia, and Austria, by a series of acts of the basest treachery and violence. Further to the East, the Turkish empire still exists, but weak and apparently sinking to its dissolution. Still further to the east, Russia is encroaching on the more southern states of Asia, and is now conterminous with China and Prussia. In Hindustan, the Mogul empire exists but in name; its territory being nearly all in the hands of the British, or under British influence.

Christian Songs.

மகா கனம் பொருந்திய மயினர்த் துரையவர்களுக்கு மனமுல்து வந்தனம், தின மகிழ்ந்து நத்தனம்.

ஐயாவே, இதுதனடியில் யான் சொல்லிய விண்ணப்ப வெண்பா முதலான பாடல்களை உள்ளிருணிக்கும் உதயதாரகைப் பத்திரிகையில் அச்சுப்பதிப்பீர்களை அஹம அனுப்பியிருக்கிறேன்.

விண்ணப்பவெண்பா.

அறக்கொடியாவே தாவரபாசத்தம் பிறப்பறப்பில்லா பிரானே—சிறக்கும்வல் முதலொழிவாமுவுலகா முப்பொருளென்றான முத்தமிழென் னுவின் மொழி. க. மோசேய்க்குமுட்புதவின் முன்னின்று காட்சித்தான் ருசர்க்குமுட்புதத்தன்சும்புரிந்து—தேசுறுஞ்சுத்தாலிவிடுந்தேவமாயாங்கவர் போதிக்கமறை நாலிசைந்திரென் னுள்ளநாடு. உ.

அல்லறட்டுபவர்க்குவானந்தவாறுதலே [யே கலவற்படாமலென்றுங் காத்தருளும்—புல்லனை சத்துவ தேவாபரம சச்சிதானந்தாவே வித்தம்பவைத்தென் னுவிசை. ன.

தாலி தரசனன்றப்படையைச் சங்கரிக்க வாவல்தந்தாங்களித்தீரன்பாய்—மேலியெனைப் போர்ச்செய்பார்பேயுடலைப் போம்வழிவடாவ கங்கா லாற்சிரசையானசுக்கவாள். ச.

ஐயனையும்மையறிவதெவர்க்குமணித் துய்யனே நன்மைத்தூரிதாதொற்பில்—வெய் னுதித்திரவை நீக்கியொளிப்பதுபோலென்னு னுதித்தந்தைநீக்கியொளி. டி.

முப்புலியுமுச்சுடருமுலிருளானில் லுரையா வெப்பொருளையும்படைத்தவெகாநான்—செப்பு ம்புமனா உதமெஞ்ஞானத்திருமறைக்கொக்குங் கவியாயாதரவாயென் னுவருள். க.

சாத்திரமுமுல்லை நிலத்தாய்களும்வந்தபதம் போத்திப்பணிந்துபுழிந்தமனன்—தேத்திப்பின் சென்றதுபோலையொனஞ் செவ்வத் திருவடி யைப் பின்றொடரப்பேருண்ப்பெய். எ.

பத்திவசுவாசம் பகருநம்பிக்கையோ டத்தியமுழாகமனதைதுனது—சத்திகரத் துக்களித்தென் னானசுகருதிதமிழ்மூன்றுமன துக்குளனித்தென் னுவற்றென் னு. அ. பொன் னுலகைநல்லோர்புகச்செய்யருட்குதனை

மன்னுயிர்க்கிடாயருத்த மாசேனா—தொன்னிலத்தில் சந்தமும் தின் கிருபை தந்துன்றிருமறையைச் சந்தம்பாடக்கருணைதா. க.

வேதவியுகளே விண்ணவர்கொண்டாடுஞ்சுங் கீதவியுகளே கேள்விகொடு—கோதறவிப்பாட்டெக்கொண்டேசரணப் பாதமதில் விண்ணப்பங் கேட்டுக்கொண்டேன் கிருபைசெய். டி. விரூபுகளென்பது இன்—நாயகன் முற்றம்.

நவமணிமாலவ.

சீரரசர்கொற்றவளே சித்தமிரு நற்பரனே சீரிலகு மாடையுணர்நியுஞ்சீருணவும் எல்லையின்மையாகவளித் தெங்கட்கன்போடுணையு. க.

நல்லிருந்தீர்தீர் நயந்து நயந்தான்றகப்பனனிநசையோடயிழ்துட்டு நன்மைப் பயந்தாண்முதலாயவருயிர்தந்தெமைப்பாலிப்பரோ நயந்தன் பருள்ளமதினும்வேதநன் னாயுகளே செயந்தாவுணையவனுன்னடிபோற்றித்தெளிவுறவே. உ.

தெளிவுபெற்றுமுன்னால் வழிசென் னுனைக்களிமிருத்துக்கடியடியேற்றவே யளிமிருத்தெனையாண்டிட்டுண்டிடும் ஒளிமிருத்தெவனெங்குமென்பண்பனே. ன.

பண்பொடுவலப்புறத்திற் பணிந்துணையுணர்க ள்வற்கு [ண்டோ நண்புறவிலைசத்தல்லானைகத்த மற்றவனுக்கு கண்புலன்முதலீருகக்காத்தமெய்க்குருவே கோவே மண்புலத்தியானுமுன்னவைவணங்கநற் புத்தியிலாய். க.

வாய்மையோதவருநீருயியாய்வந்துதித்தவும் தூய்மையோடெனியன்போற்றியிர்த்ததுந்தொன் னுபட்டவலி நோய் மெய்யையகல்சுக் கமுற்றிட நுண்டோழில் செய்ததும் செய்மைகொள்குருகிற்பகவிட்டகத் தீர்த்ததும் புதுமை. டி.

புதல்வரையகற்றியசீடரைப்புலியதனிலப்பாலரொப்பாயினவாலெவர் பதவசெல்வரோவெனப்பசர்ந்ததம்பராவுதவசெய்தவர்கிராசவுர்க்கனனை. க.

எனையேவியம்பெய்மதனகண்ணியலாற்கணையார்கவிகுழ்புலிபேற்கடமும் முனியோடெதர்முப்பகைசெய்வதனானியோளென்றளி நற்பரனே. எ.

பரன்சுதன்பிரித்துசார்ந்துபகர்ந்தமுப்பொருண்மூன்றல்லவொருவனென் னுணர்ந்து ஏகனுன்னடிவணங்கியேற்றச் சருவவல்லவனெமுன் னுற்சாற்றினீரவைகளொப்ப நரர்கிலரன்றிமற்ற நரருணப் பணியாதென் னே. அ.

ஒதற்கரிவேதத்துரைநீதப்படியாரும் சோதித்திருபாதத்துணர்சூழ்த்தலைநரா தேதிப்படியேதக்கறைதீர்ப்பணித்தோத ஆதிச்சேகநாதாயைசாதித்தருன்கூராய். க. முற்றம்.

கர்த்தருடைய செயம்.

இருவசம்பதனிவிமையவரிறைஞ்சுவீருந்துலகாருமெம்பானே—யினியதின் மூமதனையேபுனிதிலி லங்கவெயவரையுநிகழ்த்தும்—திருமருகுருவோட னியொளியிருஞ்சேணுயர்நிலைதாலுணர்—தேவலோகதனிநின்றழில்புரிந்து சிறப்பதுபோற்செயும்புலியில்—ஒருதினத்தினமுமுனப்பொசிப்படையை யோங்கவெங்குக்கருள்புரிவாய்—யோர்ந்துவெம்பகைவர்கடன்பொறுப்பதுபோலொருவுமெங்கடனெலாமருளிற்—அறிதசோதனையிலெங்கையென் னுந் துதைதல்செய்யாதிருமாறா—அன்புதிமையினிசெறெங்கையன்பாய் ருட்கிபுஞ் சோதிராய்கனே. இப்படிக்கு புதுக்கோட்டை தமிழ்உவாத்தியார் அ. வேதநாயகம்பின்ன.

ஆத்தம நிண்ணயர்.

[Child's Book on the Soul.]

யெம். சல்லாபம்.

சாயங் காலத்திலே இஸ்தானெப்பித் துரைச்சாணி மறுபடியும் மேசையண்டையிலே வந்துளுக்காரிந்து உரோபோ ந்ரெயென்றழைத்து அவனைத் தனது பக்கத்தில் உளுக்காரக் கற்பித்தான். அவனும் வந்துளுக்காரிந்தான். சற்று நேரத்துக்கு முன்னே எலிசாள் நித்திரைகொள்ளப் படுக்கைக்குப் போய்விட்டாள். உரோபோற்றுத் தனதாத்துமாவைப் பற்றித் தாயரிடமாய்க் கேட்டறிந்த நல்லுணர்ச்சியென்னு உணர்வைச் செவியால் உண்டு உண்டு இன்பத்தில் நீங்காமல் இருப்பதைக் குறிப்பினால் அறிந்த தாய் அவனோடு பேச விரும்பங்கொண்டாள்.

தாய். மைந்தா சடப்பொருளின்ன தென்றறிவாயோ?

ம. நான் கணவன் கேட்கவுள் சுவை பார்க்கவும் முகரவந்தொடவுள் கூடிய எந்த வஸ்துவஞ் சடப்பொருளாம்.

தா. ஆவியென்பதென்ன?

ம. எனக்குள்ளே பகுத்துணர்ந்து நியாயத் தெரிதலையும் அவ நியாயத் தெரிதலையும் இன்னவின்னதென்று அறிந்திருக்கிற ஒரு வஸ்துவேயாம். அதற்கு வடிவமும் நிறமும் ஒலியும் வாசனையும் கடினமும் இளக்கமுமில்லை. அம்மா எனதாவியும் ஆத்துமாவும்மான்றென்றீர்.

தா. மைந்தா சில நாளுக்கு முன்னே உல்லியம் பேக்கரைக் குறித்து நாம் பேசியிருந்த காரியம் ஞாபகமுண்டோ?

ம. ஆம், அம்மா.

தா. அவன் சீரத்தைச் சம்பெட்டியில் வைத்துக் கல்லறை மேட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பிரேதக் குழியில் வைத்துக் குழியை மண்ணினால் மூடினார்களைன்றிந்திருக்கிறாயல்லோ?

ம. ஆம் அம்மா, இரண்டொருநாளைக்கு முன்னே சிறிய உல்லிபத்தை வைத்த சமாதியைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன். அங்கே போய் அனைப்பற்றி நினைக்கும் பொழுது என் கண் கலங்கினாலும் அவன் மேலே வைத்த அன்பினால் அங்கே போவது எனக்குப் பிரியத்தை உண்டாக்கிறது. அந்தக் கல்லறை மேற்புகம் புல் வளர்ந்து மூடிக்கிடக்கிறது. அவன் வயதையும் பேரையும் எழுதியிருக்கிற ஒரு வெண் கல்லு தலைமாட்டில் நடப்பட்டிருக்கிறது.

தா. உல்லியம் பேக்கர் இறந்துபோன காலத்தில் அவன் சீரத்தை மாத்திரங் குழியில் வைத்தார்களேயன்றி அவனது துமாவையும் கூடவைத்ததில்லையே மைந்தா. நீயுஞ் சாகும்பொழுது உனதாத்துமாவைல்ல உன் சீரத்தை மாத்திரங் கல்லறையிலே வைப்பார்கள்.

ம. அம்மா என் சீரம் ஓற்றிப்போன பின்பு எதைத்துமாய் பிழைத்திருக்குமோ?

தா. மைந்தா, உனதாத்துமா ஒருக்

CHILD'S BOOK ON THE SOUL.

DIALOGUE XII.

In the evening, Mrs. Stanhope once more took her seat by the table, and told Robert to come and sit by her. Eliza had gone to bed, a little while before. Robert seemed to be more and more glad to talk with his mother about his soul. And Mrs. Stanhope was also happy to talk with him, he was so still and attentive to what she said.

Mother. Robert, can you tell me what matter is?

Robert. Matter is any thing which I can see, hear, taste, smell, or touch.

M. What is spirit?

R. That something within me which thinks and feels, and knows what is right, and what is wrong. It has not form, colour, sound, taste, smell, hardness or softness. You told me, mother, that it is the same as my soul.

M. You remember, Robert, we were talking, some days ago, about William Baker.

R. I remember it, mother.

M. You know, they put his body into a coffin, and carried it to the grave-yard; and there they lowered it down into the grave, and covered it all over with earth.

R. Yes, mother, and I went the other day to see little William's grave. I love to go there and think about him, only it makes me cry, sometimes. The grass now has grown all over his grave, and there is a white stone at one end of it, with his name on it, and it tells how old he was when he died.

M. When Willam Baker died, his body was put into the grave, but his soul was not. Your body, Robert, will be put into the grave, when you die, but your soul will not.

R. Will my soul live, mother, after my body is dead?

M. Robert, your soul will never die. Your body will die, and be laid in the grave, and turn to dust. But your soul will never die. It will live always.

R. I do not understand you, mother.

M. Look here, Robert; I will make as many marks on this slate as there are days in one year.

There, I have made the marks. Now, do you count them?

R. I have, mother, and there are three hundred and sixty-five.

M. That is right, there are three hundred and sixty-five days in one year. If I should make as many marks again, they all would be two years. Now, suppose I should fill all the slate full of marks on both sides, how many years, do you suppose, they all would make?

R. I do not know, mother. Perhaps they would make as many as ten years.

M. Well, they would,—about that. Now suppose, I should fill ten slates full, how many years would that make?

R. One hundred, mother, because ten tens make one hundred.

M. Suppose this room was full of slates, as full as it could be, one piled on the top of another, and every slate was full of marks, and every mark made one year;—how many years would they all make?

R. Oh! I do not know, mother, I could not count them.

M. Suppose every room in this house was full of slates, all covered with marks; and every house in this town full of them, and you should carry them all into a large field, and pile them all, one on the top of another;—how many years would they all make?

R. Oh! mother, nobody could tell. It would take you all your life to count them.

M. Well, my son, your soul will live as many years as all the marks on all the slates, would make.

காலஞ் சாகவே சாகாது. உன்னு சீரம் மடிந்து அடக்கப்பட்ட பின்பு உக்கிரமண்ணோடு மண்ணாய்ப் போம். ஆனாலும் உனதாத்துமா என்றைக்குஞ் சாகாமல் சதா காலமுஞ் சீவித்திருக்கும்.

ம. அம்மா, நீர் சொன்னதெனக்கு விளங்கவில்லை.

தா. மைந்தா, ஒரு வருஷத்திற்கு எத்தனை நாளுண்டு அத்தனை நாளுக்கு ம் ஒவ்வொரு நாளுக்கு ஒவ்வொரு கோடாக இந்தக் கற்பலகையிலே கீறுவேன். இங்கே பார் கீறியாயிற்று. நீ அவைகளை எண்ணு.

ம. எண்ணினேன் அம்மா, முன்னூற்றறுபத்தைந்து கோடுகளிருக்கின்றன.

தா. அது சரிதான். ஒரு வருஷத்திற்கு முன்னூற்றறுபத்தைந்து நாளுண்டு இன்னும் இத்தனை கோடுகளை நான் கீறினால் இரண்டு வருஷத்தின் நாளுக்குச் சரியாகும் இந்தக் கற்பலகையில் இருபக்கமும் நிறையும்படியாய் நான் கோடுகளைக்கீறினால் எத்தனை வருஷத்தின் நாட்களுக்குச் சரியாகும்?

ம. அது என்மதிப்புக்குத் தோன்றவில்லை உத்தேசமாய்ச் சொன்னால் ஒருவேளை பத்துவருஷத்திற்குச் சரியாயிருக்கும்.

தா. ஆம், ஏறக்குறைபப் பத்துவருஷத்துக்குச் சரியாயிருக்கும் இப்படிப்பட்டக் கற்பலகைகளில் கோடுகளை நிறைத்துவைத்தால் எத்தனை வருஷத்துக்குச் சரியாயிருக்கும்?

ம. பத்துப்பத்து நூறுபடியால் நூறுவருஷங்களுக்குச் சரியாயிருக்கும்.

தா இந்த அறைவீடு நிறையுப்படியாய் இப்படிப்பட்ட கற்பலகைகளினாலே நிரப்பினபின்பு ஒவ்வொரு கோட்டையும் ஒவ்வொரு வருஷமாகப் பாலித்துக் கணக்குப் பார்த்தால் எத்தனை வருஷங்களுக்கும்?

ம. ஓகோ, அம்மா, அது எனக்குத் தோன்றவமாட்டாது அவைகளை நான் எண்ணவுமுடியாது.

தா. இந்த வீட்டிலுள்ள சகல அறைகளையும் இந்தப் பட்டணத்திலுள்ள சகல வீடுகளையும் இப்படிக்கே கோடுபோட்ட கற்பலகைகளினாலே நிரப்பியபின்பு நீ அவைகளைல்லாவற்றையுங் கொண்டுவராய் ஒருபெரிய வயலில் ஒன்றின்மேலொன்றாக அடுக்கிவைத்தால் அவைகளிலுள்ள கோடுகள் எத்தனைவருஷங்களுக்குச் சரியாயிருக்கும்?

மக. ஓகோ, அம்மா, இதை யாதொரு வனுக்குஞ்சொல்லக்கூடாது எண்ணவேண்டுமென்றாலும் அவன் சீவியகாலமெல்லாஞ்சென்றுபோம்.

தா. நல்லது மைந்தா அந்தக் கற்பலகைகளிலுள்ள கோடுகளைத்தனையோ அத்தனைவருஷமுனதாத்துமா சீவித்திருக்கும்.

BRIEF HISTORICAL VIEW OF CEYLON.

இலங்கைச் சரித்தரத்தின் முற்றுங்காண்டம்.
(Continued from page 174.)

இப்போ இங்கிலீசுப்பட்டாளும் முற்றாகப் பெலன்கெட்டதாகக் கண்டியிலிராசாவுக்குத்தோன்றினது. ஆகையால் அவன் கரை துறை தேசங்களையும் பிடிக்கும்படியாக இராணுவங்களை அனுப்பினான். இங்கிலீசுகாரர் கொழும்பு திருக்கோணாமலை முதலிய விடங்களிலுள்ள கோட்டைகளில் ஒளித்துக்கொண்டார்கள். இக்காலங்களிற் கண்டியார் பலயுதவர்க்கங்களையும் (௫௩) மலையச்சேவகரையும் இங்கிலீசுகாரரிடத்திற் பறித்துக் கொண்டார்கள். ஆவணிபுரட்டாதிமாதங்களிற் கொழும்பு, மட்டைக்களப்பு, திருக்கோணாமலை, மண்ணாறு, மாத் துறை, முல்லைத்தீவு முதலிய இடங்களைச் சூழ்ந்து சில துறைகளைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். இங்கிலீசுப் படைத்தலைவமாரும் மற்றுஞ் சொல்தாதுமாரும் வெகு வீரமாய் யுத்தம்பண்ணினார்கள்.

அக்காலத்தில் நன்னம்பிக்கையின் முனையிலிருந்தும் (Cape of good Hope) வங்காளத்திலிருந்தும் இங்கிலீசுப்படைசேனைகள் வந்தன. இப்போதும் இருபக்கத்தாரும் ஆயத்தம்பண்ணினபோது கண்டியார்பக்கத்தில் மிகு சனமிற்றுப்போனதினால் அவர்கள் தோற்றோடினார்கள். முன்னே இங்கிலீசுகாரரிடத்திற் பிடித்துக்கொண்டு போன சேவகரும் ஆயுதங்களிற் சிலதும் வந்து இங்கிலீசுகாரரிடத்திற் சேர்ந்தது. இங்கிலீசுகாரருஞ் சற்றே ஆறுதலாயிருந்தார்கள். துஅரசு, ஆண்டிற் கடைசியிலே யோனஸ் மன் என்ற படைத்தலைவன் வேறொரு சேனையுடன் மட்டைக்களப்பிலிருந்து கண்டிநாட்டை யூடுருவி மித்துருவாகவல்ல சத்துருவாய்ப்போய் வெகு வெற்றிசிறிந்தவராய் ஆவ்விடத்தைவிட்டுத் திருக்கோணாமலைக்குப் புறப்பட்டு வழியிலுள்ள மதியலெல்லாதையுஞ் சகித்து வெற்றிசிறிந்த கீர்த்தியுடன் திருக்கோணாமலைக்கு வந்தான். (ச.அ.0௫) ஆண்டு துவங்கி (ச.அ.௧௫) ஆண்டுவரைக்கும் இருதிருத்தாருக்குள்ளும் குழப்பமுஞ் சண்டையும் நடந்து வந்தன. (ச.அ.௧௬) ஆண்டிலே சத்தகோறியின் அதிகாரம் இறந்துபோனது. அவனுக்கு வதிளாக எலோப்பிள்ளையை நியமித்தார்கள். அந்தச் சனங்கள் இது வழமையற்றதென்றும் இவனை வைத்ததினால் தங்களுக்கு நட்டமென்றும் கலகம்பண்ணினார்கள். இதைக் கேட்டு முதலாமதிகாரமும் இராசாவைப் பட்டத்துக்கு இருத்தினவனுமாகிய பிறிமைத்தலைவன், என்னையும் என் மருமகனையும் அதற்கு வைத்தால் நான் அதைத் திருத்தித்தருவேனென்றான். அப்படியேயாயிற்று. சனங்களுங் கீழ்ப்படிந்தார்கள். இராசா இதைக் கண்டு ஏரிச்சலடைந்தான். அதிகாரம்தையறிந்து சொன்னது என்னை மறந்துபோகிறீர்; நானல்லவோ உம்மைப் பட்டத்து

க்குத்தெரிந்துவைத்ததுநீர் என்னைக் கவனிக்கிறீர் கையெயென்று சொன்னதற்கு இராசா மறுவுத்தரவாக நான் உங்களைக் கேட்டு நடக்கிறவனல்ல நீங்களே என்னைக் கேட்டு நடக்கவேணுமென்றான்.

மேலுஞ் சனங்களுக்கு அலுப்பாகவும் அபிரயோசனமானதாகவுஞ் சில வேலைகளைச் செய்வீத்தான்.

அதவும் அதிகாரத்துக்குப் பிறியமில்லையென்றதாக இராசாவுக்குக் காணப்பட்டது. இராசா மிகவும் உக்கிரமுள்ளவனாயினும் மந்திரி தனது மகனுக்குக் கீர்த்திசிறியினுடைய பேர்த்திக்கு மணமுடிக்க வேணுமென்று கேட்டான். இராசா இதிலும் பிறியமில்லாமல் இது இராச்சியத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளுகிறதற்குத் துவக்கமென்று நினைத்து ஊர்ப்பிரதானிகளைக் கூப்பிட்டுக் கூட்டங்கூடி பிளிமித்தலைவன்மேற் பல பல கேடான முறைப்பாடுகளைப்பண்ணி அவன் தேசத்திற் கலகத்தை உண்டிபண்ணுகிறான் என்று சொன்னான். உடனே அதிகாரத்தைக் கூப்பிட்டு நீ செய்த தெல்லாதையும் பொறுத்துக்கொண்டோமென்றதாகச் சொல்லி அவனைக் கணிசப்படுத்தி நடத்தினான். இப்படி மனதார வெல்லத் தந்தாமாய் நடத்தினான். இவன்பின்னொரு சிறு தப்பித்தத்துக்குப்பட்டபடியினால் அவனைக் கோட்டுக்கு வரவேணுமென்று சொல்லிப் பிரதானிகளையும் அழைப்பித்து அவனைக்குற்றவாளியாகத்தீர்த்து மறியலில் வைத்து எட்டாம் நாள் மறியலிலிருந்தெடுத்து நீ உன்னுடைய ஊருக்குப் போய் உன் காரியங்களைப்பார்த்துக் கொண்டிருவென்று சொல்லி உத்தியோகத்தையும் தள்ளி அனுப்பினான் அவன் போய் சில ஆட்களைப்பிடித்து உங்களில் இராசாவின் தலையை வெட்டிக்கொண்டுவருகிறவனுக்கு அதிசுபுகாரங் கொடுப்பெனென்று சொன்னான். அத்திறுவரை, ஊடனுவரையென்ற இடங்களிற் றலையாரிமாரை வசப்படுத்தி அவ்வுர்ச்சனங்களையும் கலகத்துக்கேவினான் இராசாவைக் கொல்லப்போனவர்களுக்குக் கை கூடவில்லை. இராசா விழித்திருந்ததனால் அவர்கள் கலைந்து கொழும்புக்கோடிப்போனார்கள். மற்றக் கலகக்காரரெல்லாரும் அகப்பட்டார்கள். பிளிமித்தலைவன் மருமகன், அவனுடைய மகன் முதலானவர்களைப் பிடித்து மறியலிற் போட்டான். கலகக்காரருடனே கூட அதிகாரமும் மருமகனுங்கொல்லப்பட்டார்கள். அவனுடைய மகன் நேரத்துக்குப் பிந்திப் பின் வந்து சேர்ந்தபடியால் ஒருதிருநாளின் சந்தோஷத்தினிமித்தம் விடுதலையாக்கப்பட்டான். ஆனால் அவனுடையவாதனங்கள் தெண்டம்போனது. இந்தச் சங்கதி (ச.அ.௧௭) ஆண்டு நடந்தது.

எலோப்பிள்ளை (க.) அதிகாரியானான். மேல் நடந்த காரியமெல்லாத்தினாலும் இராசா மனதில் மிகவுஞ் சமுச்சயமுள்ளவரையிருந்தான். முன்னொருமுறை க

லாதிபண்ண முயன்றதிசையாரொருவருமங்கே இருக்கப்பட்டாதென்று கட்டளைபண்ணினான். உளவா, கொத்துமாள், வளப்பனை முதலிய இடங்களில் வியாபாரிகளாகிய சோனகர், குருக்கள், முதலியவர்கள் இருக்கப்பட்டாதென்று கட்டளைபுண்டாயிற்று.

அந்தக் கூட்டத்துக்குப்பட்டவர்கள், மனையாட்டி, புருஷனைவிட்டும், தாய், பிள்ளையைவிட்டும் இவ்விதமானவர்களும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அப்படியே கலகம்பண்ணின நாடுகளிலிருந்து வந்தவர்களான தன்னுடைய வீட்டு வேலைகாரரையுற் தள்ளினான். எலோப்பிள்ளைபெரினுஞ் சற்று அசுகைகொண்டிருந்தான். இராசாவின் முதலிரண்டுதாரத்திற் பிள்ளைகளுஞ் செத்தபடியால் அவன் திரும்ப இரண்டு சகோதரிகளையும் மணமுடித்தான். அந்நேரத்தில் அவனுக்கு அனேக உபகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அதிகாரம் நல்லுபகாரங்களை இராசாவுக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்தும் இராசா அவைகளை உகந்துகொள்ளவில்லை. சலியானத்துக்கு வந்த பிரதானிகள் தங்கள் தங்களுருக்குப்போய்விட்டார்கள். எலோப்பிள்ளை அதிகாரமுற் தன்னுடைய ஊராகிய சப்பிரகாமத்துக்குப் போய்விட்டான். இராசாத்திக் குடையதான சப்பிரகாமத்திலிருந்து இராசாவுக்கு வரவேண்டிய வருமானம் வந்து சேரவில்லை; பாக்கினால் வரவேண்டிய வரவு ம்தடைப்பட்டது. மேலும் எலோப்பிள்ளை வெகு பணத்தைப் பறித்துக்கொண்டானென்றதாக ஒரு வியாபாரி இராசாவுக்கு முறையிட்டான், தனக்கு வரவேண்டிய வருமானங்களை மறித்துக் கொண்டிருந்த சனங்களும் எலோப்பிள்ளையுங் கண்டிக்கு வரவேணுமென்றதாக இராசனற் கட்டளையுண்டாயிற்று. எலோப்பிள்ளை அதைக் கவனியாமற் கொழும்பிலிருந்த இங்கிலீசுகாரருடன் கண்டியிலிராசனுக்கு விரோதமாய்க் காசித்வரத்துப்போக்கு பண்ணிக்கொண்டிருந்தான், அனேக சனங்கள் தங்கள் உயிர்போனாலும் எலோப்பிள்ளைக்காக நிற்போமென்றதாக வாக்குப்பண்ணினார்கள், இது இராசாவின் காதுகளுக்கெட்டிற்று, அவன் எலோப்பிள்ளையுடைய பெண்சாதி பிள்ளைகளையும் மறியலிற் போட்டு அவனுக்குள்ள உத்தியோகத்தையும் வேறொருவனுக்குக் கொடுத்தான், எலோப்பிள்ளையும் இன்னுஞ்சிலருங் கொழும்புக்கோடிவிட்டார்கள்.

இன்னும்வரும்.

MORNING STAR.

Jaffna, 11th December, 1845.

ON EXPOUNDING THE SCRIPTURES.

I have found it not a little useful, both to myself and to the people, to appropriate one part of every Lord's day to the exposition of a chapter, or part of a chapter, in the sacred writings. In this way, during the last eighteen years, I have gone over the greater part of the Old Testament, and some books in the New. It is advantageous to a minister to feel himself necessitated, as it were to understand every part of scripture, in order to explain it to the people. It is also advantageous to a people, that what they hear should come directly from the word of God, and that they should be led to see the scope and connexion of the sacred writers. For want of this, a great number of scripture passages are misunderstood and misapplied. In going over a book, I have frequently been struck with surprise, in meeting with texts, which as they had always occurred to me, I had understood in a sense utterly foreign from what manifestly appeared to be their meaning when viewed in connexion with the context.

The great thing necessary for expounding the scriptures is to enter into their true meaning. We may read them, and talk about them again and again, without imparting any light concerning them. If the hearer, when you have done, understand no more of that part of scripture than he did before, your labour is lost. Yet this is commonly the case with those attempts at expounding which consist of little else than comparing parallel passages, or, by the help of a concordance, tracing the use of the same word in other places, going from text to text till both the preacher and the people are wearied and lost. This is troubling the scriptures, rather than expounding them. If I were to open a chest of oranges among my friends, and, in order to ascertain their quality, were to hold up one, and lay it down, then hold up another, and say this is like the last; then a third, a fourth, a fifth, and so on till I came to the bottom of the chest, saying of each, it is like the other; of what account would it be? The company would doubtless be weary, and had much rather have tasted two or three of them.

The scope of the sacred writers is of greater importance in understanding the scriptures, than the most critical examination of terms, or the most laborious comparison of the use of them in different places. For want of attending to this, not only particular passages, but whole chapters are frequently misunderstood. The reasonings of both Christ and his apostles frequently proceed, not upon what is true in fact, but merely in the estimation of the parties addressed: that is to say, they reason with them on their own principles. It was not true that Simon the Pharisee was a little sinner, nor a forgiven sinner, nor that he loved Christ a little; but he thought thus of himself, and upon these principles Christ reasoned with him. It was not true that the Pharisees were just men, and needed no repentance: but such were their thoughts of themselves, and Christ suggested, that therefore they had no need of him; for that he came not to call the righteous but sinners to repentance. Finally it was not true that the Pharisees who murmured at Christ's receiving publicans and sinners, had never, like the ninety-nine sheep in the wilderness, gone astray; nor that, like the elder son, they had served God, and never at any time transgressed his commandments; nor that all which God had was theirs: but such were their own views, and Christ reasons with them accordingly. It is as if he had said, "Be it so, that you were righteous and happy; yet why should you murmur at the return of these poor sinners?" Now to mistake the principle on which such reasonings proceed, is to lose all the benefit of them, and to fall into many errors.

Moreover, to enter into the true meaning of the scriptures, it is absolutely necessary that we drink into the spirit of the writers. This is the greatest of all accomplishments. I do not mean that you are to expect a spirit of extraordinary inspiration; but that of power and of love, and of a sound mind. It is impossible to enter into the sentiments of any great writer, without a kindred mind. Who but a Pope or a Cowper, could have translated Homer? and who can explain the oracles of God, but he who, in a measure, drinks into the same spirit? Every Christian knows by experience, that in a spiritual frame of mind, he can understand more of the scriptures in an hour, than he can at other times with the utmost application, in a week. It is by an unction from the Holy One that we know all things.

I may add, there are some things which, when known, wonderfully facilitate the knowledge of other things. It is thus that a view of the glory of the divine character and government opens the door to the whole mystery of redemption. It is thus also that a lively faith in the sufferings of Christ, and the glory arising out of them, is a key which unlocks a large part of the sacred oracles. While the disciples remained ignorant of his death, they knew but little of the scriptures; but having learned the design of this great event, a flood of light poured in upon them, and the Old Testament became plain and deeply interesting.

A humble sense of our own ignorance, and of our entire dependence upon God, has also a great influence on our coming at the true meaning of his word. There are few things which tend more to blind the mind than a conceit of our own powers. Hence we perceive the justness of such language as the following: Proud, knowing nothing.—He that thinketh he knoweth any thing, knoweth nothing as he ought to know.—If any man will be wise, let him first become a fool, that he may be wise.

To understand the Scriptures in such a manner as profitably to expound them, it is necessary to be conversant with them in private; and to mix, not only faith, but the prayer of faith, with what we read. There is a great difference between reading the Scriptures as a student, in order to find something to say to the people, and reading them as a Christian, with a view to get good from them to one's own soul. That which is gained in the last of these ways is, beyond all comparison, of the greatest use, both to ourselves and others. That which we communicate will freeze upon our lips, unless we have first applied it to ourselves; or, to use the language of Scripture, tasted, felt and handled the word of life.—Andrew Fuller.

PERIODICAL RELIGION.

There is a religion which is too sincere for hypocrisy, but too transient to be profitable; too superficial to reach the heart

—too unproductive to proceed from it. It is slight, but, as far as it goes, not false. It has discernment enough to distinguish sin, but not firmness enough to oppose it; compunctions sufficient to soften the heart, but not vigor enough to reform it. It laments when it has done wrong, and performs all the functions of repentance for sin except forsaking it. It has every thing of devotion but the stability, and gives every thing to religion but the heart. This is a religion of times, and events, and circumstances. It is brought into exercise by incidents, and dwindles away with the occasion that called it out. Festivals or feasts, which occur but seldom, are much observed, and it is to be feared because they occur but seldom; while the Sabbath, that great festival which occurs weekly, comes too often to be treated with respect and reverence.—The piety of people, whose religion is of this kind, comes out too much in sickness, but is apt to retreat again when recovery approaches. If they die, if they are placed by their admirers in the calendar of saints; if they recover, they place themselves with the world they had renounced, again to live for it while health continues, and again to suspend their amendment as long as death suspend his blow.

Prevalence of Cholera.—The cholera appears to be extending its attacks to nearly all parts of the District. The fears of the people are strongly excited—and expiatory offerings are made abundantly at the temples. Many it is said resort to drinking to drown their fears, and there is reason to believe that by this means great numbers induce the attacks they are hoping to avert. This visitation should be regarded as an expression of God's righteous displeasure at our manifold sins, and we ought all to humble ourselves before Him, with fasting and prayer, and repentance for our past wickedness, and by a more careful reception of the Gospel into our hearts, and by new and righteous obedience endeavor to avert the Divine displeasure. "Therefore also now saith the Lord, turn ye even to me with all your heart, and with fasting and with weeping and with mourning: and rend your heart, and not your garments, and turn unto the Lord your God: for he is gracious and merciful, slow to anger and of great kindness, and repenteth him of the evil. Who knoweth if he will return and repent and leave a blessing behind him." See Joel, ii; also Jonah iii.

APOSTOLICAL TRADITION.

There is an apostolical tradition, and from this source alone comes the knowledge of the true Christian faith; but the apostolical tradition is exclusively the Holy Scripture of the New Testament. Peter, they say, by his vicar, is teaching the holy Catholic church. We say more: Peter, not only by his vicar, but by himself—and not only Peter, but Paul, John, Matthew, James, are still holding their functions in the church, and no body has the authority to take their place. Yes, the Apostles of the Lord Jesus Christ preach now remission of sins and conversion to God by the name of the Lord; they forgive the sins, and they retain them; they lay the foundation of the church; they teach the missionaries and the preachers. They do all this by the word they have left to the church; not a dead word, but a word living and vivifying by the influence of the Holy Ghost, by whom these holy men of God were moved. The Papists boast to have among them the successor of Peter; we have more than they have: we have Peter himself; and not he only, but the other foundations of the church, and, above all, we have the Divine Head, the Lord of the church himself, according to his promise, 'I am always with you.' Protestantism has ever been in the church. Every where that you find, from the first century, the study of the Book of God, Biblical criticism, the propagation of the Bible—there is Protestantism. Many, many centuries before Luther and Calvin, Protestantism existed. Paul was the first Protestant, when he protested against the Galatians—against salvation by works—against Peter himself. The Word, the Word alone teaches us by the Holy Spirit. That is the first great truth to which we must adhere, which every Evangelical Christian must maintain. I will only mention a second one, and that is justification by faith. The Word of God and the grace of Christ are the two pillars of the church. Perhaps we sometimes lose sight too much of that great truth, justification by faith. I believe that we should come to it again and again. When the Elector of Brandenburg took leave of his deputies going to the Conference of Ragensburg, he told them to bring back again that little word, *Sola, alone; sola fides justificat.* The Pope has always been contending to take away that word—'alone.' You are saved, the Romanist says, by faith, but not by faith alone—but by faith and works. It is that word 'alone' which we must bring with us.—M. Daubigne.

REFORMATION IN FRANCE.

Quite lately, a very distinguished prelate—the bishop of a large town in France—has been converted to the gospel. The first time that he went to the Protestant church, it made a great sensation. There was in that town a few Protestants, but they have now a fine chapel, and it is crowded with Catholics who come to the town to hear the gospel from a man whom they so much respect. There was no rest from the beginning of the day to the end in consequence of the number of Roman Catholics who came to be taught in the way of God. *ib.*

SIR EMERSON TENNENT.—This gentleman arrived at Galle on Saturday by the Steamer from Suez. Lady Tennent, Mr. Tennent and Miss Tennent, are amongst the passengers. We trust we may congratulate our readers and the country on the arrival of Sir Emerson, whose fair fame will we trust acquire fresh lustre by the vigor and justice of his anticipated administration of the Government of this interesting colony. We have the less hesitation in expressing such a hope because it is said it will be one of Sir Emerson's first duties to examine and report upon the condition, prospects and capabilities of the principal Districts; and from his reputed ability and intelligence we are unwilling to doubt that he will recommend to Lord Stanley such changes and improvements as may be conducive to the common prosperity. The very fact of his appointment to Ceylon is indicative of the real desire of Lord Stanley to secure good government to this long neglected Island; and Sir Emerson will be responsible in his character as a statesman for the justice and adaptation of the measures which he may recommend.—Obs. Dec. 1.

Ceylon Railway.—From the Newspapers just received by the Overland Mail we are gratified to find that the proposed

Railway from Colombo to Kandy is considered to be the most feasible undertaking now before the Public—it is said half a million of shares were applied for, though only twenty thousand were to be apportioned for England, the remainder, some three thousand, being reserved for the Island. The scrip is at two to two and a half per cent premium.—*ib.*

Cathedral at Colombo.—A meeting was held at the Council Room, Colombo on the 27th ult. His Excellency the Governor in the Chair, to consider the importance of erecting a Cathedral Church at Colombo.

Overland Mail.—The next Overland Mails via Galle are advertised to close on the 12th and 13th inst. Those via Bombay on the 14th and 20th instant.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The Paris papers are filled with details of a general insurrection of the native tribes collected on the frontiers of Algeria, and of the disastrous fate of two bodies of French troops which have fallen into their power. It appears that on the 16th ult., a column of French troops, amounting to about 2000 men, left Mostaganem, for the purpose of "chastising" a refractory tribe. A desperate conflict ensued, during which Colonel Berthier was killed at the head of his squadron of Cavalry, and it required another charge to recover possession of his corpse. The French were ultimately compelled to retreat, with a loss of 23 killed, and 75 wounded. The result soon spread along the whole frontier of Morocco. A general insurrection of the native tribes took place. Abd-el-Kader placed himself at their head, and opened the campaign by cutting to pieces a body of 450 men in the neighbourhood of Tlemcen. The manner in which this was effected shows, in a striking manner how little security the French can even now repose in the fidelity of the Arabs. A chief of the neighbourhood of the French post of Djemmaa Ghazaouet went to Col. Montagnac, the commander of the post, and informed him that Abd-el-Kader was then in the adjacent mountains with few followers, and that it would be easy to surprise him. The conduct of this chief, who had made his submission to France, had hitherto been such that no suspicion was excited, and Col. Montagnac therefore immediately set out at the head of a column of 450 men. Abd-el-Kader, with a force far superior, was placed in ambush on the road, and the French column suddenly found themselves the victims of an act of treason, and completely surrounded at a point where they little expected to meet an enemy. The conflict was terrific. Col. Montagnac, who is described as an excellent and gallant officer, was killed at the commencement of the action, and so complete was the destruction of the French; that only 14 out of 450 escaped. This melancholy news has, of course, created an intense sensation throughout France. A council of Ministers, over which the king presided, met at St. Cloud on Tuesday, and resolved to send six regiments of infantry and two of cavalry to Algeria forthwith, and directed Marshal Bugeaud to return immediately to his command. This reinforcement of upwards of 12,000 men to an army already composed of 100,000 disciplined troops is considered by most of the Paris Journals as an enormous sacrifice. They advert also, with even greater interest, to the important announcement of the Ministerial Journals, that the Government have determined to pursue Abd-el-Kader wherever he may be found, and, in case of necessity, not to respect the Morocco territory, since it is evident that the Emperor has not the means of executing his recent treaty. On the other hand, it is stated by the Algiers papers that Abd-el-Kader has been joined by a large number of tribes who had submitted to the French, and that he is again at the head of a formidable force.—From Italy we have also the details of an insurrection, which broke out on the night of the 23d ult, at Rimini, in the Papal states. The attempt was made by a party of Italian refugees, who had been joined by some Spanish refugees residing in different towns of Italy. The insurgents had organised a vast plot, the object of which was to effect a rising throughout the country. They succeeded in retaining possession of Rimini for two or three days, and the movement was soon followed by Ravenna and other places in the neighbourhood, but without that co-operation among themselves which alone could ensure even a temporary success. The troops were speedily on the march, and on their approach the insurgents took to flight, and sought shelter in the mountains, where many have since been made prisoners. The last accounts state that order was re-established, but the Governments of the various Italian States were greatly alarmed by the outbreak, and are taking every precaution to prevent a recurrence of the movement.—From the United States we learn that the President of Mexico has appointed his new cabinet, the members of which are opposed to any warlike demonstrations against the United States. The papers add, that a more effectual obstacle to the threatened declaration of war, is the acknowledged poverty of the Mexican Treasury, and the impossibility of effecting a loan in any quarter.—*G. Chr.*

GERMANY.—A letter from Osnaburgh on the 23th ult., says, "A fact, which is the general subject of conversation in the city and country may lead to a German Catholic movement in these parts. A young and accomplished Roman Catholic lady in Osnaburgh was asked by the father confessor whether she believed the infallibility of the Pope, and in transubstantiation. The lady answering both questions in the negative, was told by the confessor that she could not have the benediction of the Church; on which, without receiving absolution, she left the church.

TO CORRESPONDENTS.

"J. P." on Drunkenness is too young a hand and too unskilled, to deal with Poetry; the Questions of "J. B." especially one of them, do not seem worthy of publication; N. M. Saravanamootoo is informed that the word "Selah" in the Scriptures is supposed to have reference to the musical performance of those parts where it occurs, denoting—a "rest" or "repeat"; in reading it is of no use or authority. A "Protestant's" proposal to go to Goa we suppose to be made in playfulness; he would find no more satisfaction in going there than others who have been. "Z" is received.

POET'S CORNER.

TRUSTING IN CHRIST FOR PARDON.

[BY TOPLADY.]

O THOU that hear'st the prayer of faith,
Wilt thou not save a soul from death,
That casts itself on thee?
I have no refuge of my own,
But fly to what my Lord hath done
And suffered once for me.

Slain in the guilty sinner's stead,
His spotless righteousness I plead,
And his availing blood:
That righteousness my robe shall be,
That merit shall atone for me,
And bring me near to God.

Then save me from eternal death,
The spirit of adoption breathe,
His consolations send:
By him some word of life impart,
And sweetly whisper to my heart,
'Thy Maker is thy friend.'

The king of terrors then would be
A welcome messenger to me,
To bid me come away:
Unlogged by earth, or earthly things,
I'd mount, I'd fly, with eager wings,
To everlasting day.

LYING PUNISHED.

One day there occurred a tremendous storm of lightning and thunder, as Archbishop Leighton was going from Glasgow to Dumblane. He was seen at a distance by two men of bad character; but they had such a reverence for the clergyman, they had not a courage to rob him, yet they wished to fall on some method of extorting money from him. One of them said, 'I will lie down by the way-side as if I was dead, and you shall inform the archbishop I was killed by the lightning, and beg money of him to bury me.' When the Archbishop arrived at the spot, the wicked wretch told him the story: he sympathized with the survivor, gave him money, and proceeded on his journey. But when the man returned to his companion, he found him really dead. Immediately he began to exclaim aloud, 'O, sir, he is dead! O, sir, he is dead!' On this the Archbishop discovering the fraud, left the man with this important reflection: 'It is a dangerous thing to trifle with the judgments of God.'

THOUGHTS FOR THE AFFLICTED.

My afflictions are fewer than my sins, and lighter than my deserts.
My afflictions are as much the fruit of God's love as any of the bounties of his providence.
It gives no pleasure to God to see me suffer. 'He doth not afflict willingly.' If I am in heaviness there is a need for it.
Better people than I have had as sore trials, yet uttered no complaint.
Some things in the work of sanctification cannot ordinarily be attained without sorrow.
If I know nothing of the pains of earth, I shall hardly be well prepared for the joys of heaven.
There are few darker signs in the history of any professor of religion than freedom from affliction.
No one now in heaven regrets having gone there through great tribulation.
To murmur or complain even in heart only is sin; and the least is a greater evil than any conceivable amount of suffering.
Christ suffered much. I ought to be willing to follow him.
If we suffer with him, we shall also reign with him.

SCRIPTURAL ILLUSTRATIONS.

Elisha healing the waters of Jericho.

[See 2 Kings ii. 19-22.]

And the men of the city said unto Elisha, Behold, I pray thee, the situation of this city is pleasant, as my Lord seeth: but the water is naught and the ground barren. And he said, bring me a new cruse, and put salt therein. And they brought it to him. And he went forth into the spring of the waters, and cast the salt in there, and said: Thus saith the Lord, I have healed these waters; there shall not be from thence any more death or barren land. So the waters were healed according to the saying of Elisha.

எலிசா ஆகாத நீரூற்றுகளை உப்பிதூற்றி குணமாக்கினது.

இராசாக்களின். உ. புலதகம். உ. அதிகாாம் யசு—உஉ.

பிறகு அந்தப்பட்டினத்தின் மனுஷர் எலிசாவுடனே இதோ எங்கள் ஆண்டவன் காண்கிறபடி இந்தப்பட்டினத்தின் குடியிருப்பு நல்லது ஆனால் தண்ணீர் ஆகாததும் நிலம் பாழானதுமாயிருக்கின்றது. அப்பொழுது அவன் ஒரு புதுத் தோண்டியை எனக்குக் கொண்டு வந்து அதில் உப்புப்போடுங்கொண்டான். அதை அவனண்டைக்குக் கொண்டு வந்தபோது, அவன் நீரூற்றண்டைக்குக் கொண்டு போய், உப்பை அதிலேபோட்டு, இந்தத் தண்ணீரை ஆரோக்கியமாக்கினோம் இனி அதிலூற்ற சாவும் நிலப்பாழும் வராதென்று யெகோவா சொல்லுகிறான். எலிசா சொன்ன வார்த்தையின்படியே அந்தத் தண்ணீர் இந்நாள்தவரைக்கும் இருக்கிறபடி ஆரோக்கியமாயிற்று.

TAMIL BIBLES.

The Jaffna Auxiliary Bible Society having received a supply of Tamil Bibles in one Vol. 8 vo. Subscribers and the Public are informed that copies of the same may be had by grants or purchase on application being made through the Depository of the Society at the American Mission Press. Price, when sold, 3 shillings a copy. Manepy, Nov. 25, 1845.

TAMIL CALENDARS FOR 1846.

The Jaffna Religious Tract Society have in the Press a Tamil Calendar for 1846, which is designed for gratuitous distribution. It will be ready for delivery about the middle of next month. Applications may be made to the Depository of the Society, at the American Mission Press. Manepy, November 25, 1845.

தமிழ் விலிய வேதாகமங்கள். யாழ்ப்பாணத்து உதவி வேதாகமச் சங்கத்தவர்கள் இச்செலவு சென்னபட்டினத்திலிருந்து தமிழ் விலிய வேதாகமம் முற்றுமடங்கிய சிறிது பொத்தகங்களைப் பெற்றுக் கொண்டபடியால் அவைகளுக்குப் பிரதியொன்றுக்கு மூன்று சிலிக்கு விலை கொடுத்து அல்லது சியாகமாக அச்சுக்கூடத்து முதலாளியாயிருக்கிற மெஸ்தர் மயினத்துரையிடம் வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

திரியங்கம். வட்டிநகர் சாத்திரப் பள்ளிக்கூடத்துவாத்தியாயராகிய சோமசேகரம்பிள்ளையவர்கள், து. அராசகம். ஆண்டிற்குக் கணித்தச்சிற்பதிப்பித்த திரியங்கம் சீக்கிரம் விலையின்றிக் கொடுக்கப்படும். வாங்கப் பிரியமுள்ளவர்கள் மானிப்பாய் அச்சுக்கூடத்து முதலாளியிடம் வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

1845. Meteorological Register, kept at the Am. Mission Seminary at Batticotta.

Table with columns for Barometer, Thermometer, Depression of the wet-bulb Thermometer, Course of the wind, and REMARKS. It contains data for the month of November 1845, including dates, times, and weather observations.

குறள். யசு. அதிகாாம். ஒழுக்கமுடைமை—Observance of the proprieties of life. ஒழுக்கத்தினால்காநாவோரிழுக்கத்தினேதம்படுபாக்கற்றது. பு. ஒழுக்கந் தவறுகிறதிலே துற்றமானது உண்டாகத் தேரிந்துகொண்டு ஆசாத்திலே தளார் அறிவுடையார், எ—று, The firm in mind will not slacken in their observance of the proprieties of life, knowing the misery that flows from the transgression of them. Drew.

CONTENTS. History and Chronology 177, Christian Songs 178, Child's Book on the Soul 179, Brief historical view of Ceylon 180, On expounding the Scriptures 181, Periodical Religion ib., Prevalence of Cholera—Apostolical Tradition ib., Reformation in France—Sir Emerson Tennent ib., Summary of English Intelligence ib., To Correspondents ib., Summary of Tamil Intelligence 182, Communications 183, Poet's Corner—Trusting in Christ for Pardon 184, Lying punished—Thoughts for the afflicted ib., Elisha healing the waters of Jericho—Met. Register ib.